

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1124/2017
28.09.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије Браниславе Апостоловић, председника већа, судија Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Текијашки, адвокат из ..., против туженог Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4163/16 од 08.06.2016. године, донео је у седници већа одржаној дана 28.09.2017. године следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4163/16 од 08.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 203/13 од 26.01.2016. године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му исплати износ од 76.412.936,00 динара на име накнаде материјалне штете и стицања без основа са законском затезном каматом и то на износ од 76.375.436,00 динара од 01.09.2006. године до исплате, а на износ од 37.500,00 динара почев од 15.11.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му исплати износ од 1.000.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части са законском затезном каматом почев од 26.01.2016. године до исплате, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4163/16 од 08.06.2016. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4163/16 од 08.06.2016. године, тужилац је преко пуномоћника благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове је тражио и определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијски наводи у вези утврђеног чињеничног стања и оцене доказа, не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био оснивач и директор предузећа „ББ“ из ... и у извршном поступку вођеном између „ББ“ као извршног повериоца и „ВВ“ као извршног дужника решењем Основног суда у Вршцу И бр. 312/01 од 23.08.2006. године након обављеног усменог и јавног надметања досуђена је купцу „ББ“ некретнина – пословна просторија на спрату укупне површине од 548,22 м² у згради на ... бр. ... у ... и некретнина уписана у ЗКУЛ бр ... КО ... два магацина на парцели ... у површини од 47 ари и 34 м², три магацина и портирница на парцели бр. ... укупне површине од 0.1 ха 21 ар и 46 м² и објекат живинарске фарме на парцели бр. ... КО Решењем И бр. 312/01 од 29.08.2006. године напред наведене непокретности су предате купцу „ББ“. Утврђено је и да је правноснажним решењем од 25.12.2006. године Општински суд у Вршцу одбио предлог предлагача „ББ“ да се на основу решења о досуђењу непокретности Општинског суда у Вршцу И бр. 312/01 23.08.2006. године и решење о предаји непокретности од 29.08.2006. године дозволи укњижбу права својине на непокретностима које су предмет наведених решења. Решењем Трговинског суда у Панчеву Ст 12/07 од 27.08.2007. године покренут је стечајни поступак над „ББ“, а решењем истог суда од 24.12.2007. године усвојен је план реорганизације повериоца „ГГ“ и решењем од 20.03.2008. године обустављен овај поступак стечаја. Решењем Агенције за привредне регистре од 02.06.2008. године регистрована је промена имена правног лица „ББ“ у стечају у „ДД“. Решењем Основног суда у Вршцу Дн бр. 901/10 од 19.05.2010. године усвојен је предлог предлагача „ДД“ из ... и дозвољена је укњижба права својине у његову корист на непокретностима на основу решења о досуђењу непокретности Општинског суда у Вршцу И 312/2001 од 23.08.2006. године и решења о предаји непокретности од 29.08.2006. године. Износ од 76.412.936,00 динара на име накнаде штете тужилац потражује на име укупне имовине, потраживања и инвестиционих улагања правног лица „ББ“ и укупне обавезе тог правног лица на дан 31.12.2006. године, а износ од 37.500,00 динара представља трошкове писања предлога за мирно решење спора. Такође тужилац је истицао да је ... мало место, а да је о тужиоцу причано да је пропао и криминалац, а док је трајало суђење је имао психичких проблема због којих је ишао код лекара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд одбија тужбени захтев јер тужилац није доказао да је тужена у смислу члана 172. став 1 Закона облигационим односима одговорна за евентуалну штету коју је тужилац навео да је претрпео, те је одбио тужбени захтев у целости.

Према оцени Апелационог суда у Београду правилан је закључак првостепеног суда о неоснованом тужбеном захтеву али из разлога непостојања активне легитимације тужиоца за потраживање штете у конкретном случају, док у погледу захтев за накнаду нематеријалне штете због повреда части и угледа јер није доказао постојање исте.

По налажењу Врховног касационог суда правилно је другостепени суд применио материјално право када је закључио да тужилац није активно легитимисан да потражује накнаду штете због недозвољавања укњижбе предузећа „ББ“ као власника непокретности. Такође правилан је и закључак да тужилац није доказао да је претрпео материјалну штету у утуженом износу.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца да је као оснивач и једини власник предузећа „ББ“, легитимисан да потражује штету због незаконитог рада Општинског суда у Вршцу.

Неспорно је да је у извршном поступку спорне непокретности купило предузеће „ББ“, а не тужилац као физичко лице. Стога је евентуална штета могла настати само на имовини тог предузећа као самосталног правног субјекта.

Према члану 44. став 1. Закона о привредним друштвима имовину друштва у смислу овог закона чине ствари и права у власништву друштва, као и друга права друштва. Према одредби члана 151. истог Закона члан друштва сразмерно вредности свог улога у имовини друштва стиче удео у друштву, а према члану 152. Закона о привредним друштвима чланови сразмерно својим уделитема учествују у управљању предузећем, деоби добити и сношењу ризика пословања ако оснивачким актом није другачије одређено.

Сходно наведеним законским одредбама оснивач је сразмерно свом оснивачком улогу у имовини предузећа има удео у предузећу и учествује у управљању предузећем али није легитимисан да потражује накнаду штете коју предузеће претрпи на својој имовини. То право сагласно цитираним законским одредбама признато је само предузећу као самосталном правном субјекту. Стога су неосновани ревизијски наводи тужиоца у том смислу.

Такође, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбе члана 154, 158. и 200. Закона о облигационим односима када су закључили да тужилац не може основано потраживати од тужене накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа, јер до закључења главне расправе није пружио доказе о постојању исте, узрочно последиčnoј вези између радње туженог и настале штете коју је тужилац лично претрпео.

У ревизији се понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно ценио као неосноване, дајући за свој правни став ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које пази по службеној дужности, Врховни касациони суд на основу процесних

овлашћења на основу члана 414. Закона о парничном поступку је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић